

הבימה
התיאטרון הלאומי
כי יל תיאטרון, ויל הבימה!

סיפור אהבה בשלושה פרקים

דרמה קומית מאת הארווי פיירסטין

סיפור אהבה בשלושה פרקים

מאת הארווי פיירסטין

תרגום: רבקה משולח | בימוי: נתן דטנר | עיצוב תפאורה: אלכסנדרה נרדי
עיצוב תלבושות: יובל כספין | עיבודים וניהול מוסיקלי: ליאור רונן
עיצוב תנועה: תות מולאור | עיצוב תאורה: מאיר אלון

משתתפים:

ארנולד ויינברג -

מורדי גרשון

אד -

אקי אבני/ נתי רביץ

אידה ויינברג, אמו של ארנולד -

מיקי קם / רבקה מיכאלי

לורין, אשתו של אד -

ריקי בליך

אלאן -

עומר דרור

דיויד -

איתמר כרמלי/גיל סרי

זמרות:

"האחיות לוז" -

שירה ז' כרמל, יפעת זוי,

ענת מושקובסקי

נגנים:

פסנתר -

רועי כהן/ליאור רונן

קונטרבס -

אלון עזיזי

מנהלת הפקה: קרן שפט

עוזרת במאי: מיכל איזיק

ייעוץ: טל קלאי

איור פוסטר: דוד פולונסקי

עריכת תכניה: רות טון מנדלסון, רמי סמו | צילומים בחזרות: ז'ראר אלון | עיצוב גרפי: נטולסטודיו | עיצוב פוסטר: פאר לין • CREATIVE

המחזה:

"סיפור אהבה בשלושה פרקים" הוא סיפור אישי, מצחיק ונוגע ללב, המגולל את סיפור חייו של ארנולד, דראג קווין יהודי מניו יורק, בחיפושיו אחר אהבה, כבוד ומסורת, בעולם שלא מקבל את מי שהינו. במועדון הלילה בו הוא עובד, פוגש ארנולד את אד, מורה דו מיני שאינו שלם עם זהותו המינית. שנה לאחר מכן, המתרחשת בפרק השני, הוא פוגש את אלאן, דוגמן צעיר ויפה תואר שלימים הופך להיות החומן האמיתי הראשון והמבטיח שלו. פרקו השלישי של הסיפור מביא אל הבמה את יחסיו המורכבים עם אמו, שלא משלימה עם מי שהוא. חמוש בהומור ושנינות, ממשיך ארנולד לבחון את התנאים המקובלים של חיבה, ורקם סיפור אנושי המאשר לכולנו שכל האמצעים כשרים בדרך להשגת האושר.

הצגה ראשונה: 16 בפברואר 2017, אולם מסקין משך הצגה: שעה וחמישים, ללא הפסקה

פרק ראשון:

"סופר מאצ'ו"

הדמויות:

ארנולד ויינברג

אד

פרק שני:

"פוגה בחדר הילדים"

הדמויות:

לורין

אד

אלאן

ארנולד ויינברג

פרק שלישי:

"זכות קדימה

לאלמנות וילדים"

הדמויות:

ארנולד ויינברג

דיויד

אד

גברת ויינברג

Torch Song Trilogy

Written by Harvey Fierstein

Translated by
Rivka Meshulach

Directed by
Natan Datner

Set Design:
Alexandra Nardi

Costume Design:
Yuval Caspin

Arrangements
& Musical Director:
Lior Ronen

Movement by Tut Mullor

Lighting Design: Meir Alon

Cast:
Arnold -
Mordi Gershon
Ed -

Aki Avni\Nathan Ravitz
Mrs. Beckoff -
Miki Kam\Rivka Michaeli
Laurel -
Ricki Blich
Alan -
Omer Dror
David -
Itamar Carmeli\ Gil Seri

Singers:
"The Hazelnuts" -
Shira Z. Carmel, Yifat Ziv,
Anat Moshkovski

Piano -
Roy Cohen/Lior Ronen
Contrabass -
Alon Azizi

Production Manager:
Keren Shefet
Assistant director:
Michal Isaak

The Play

Torch Song Trilogy is constructed of three moving plays told over three acts: "International Stud", "Fugue in a Nursery", and "Widows and Children First!" The life of Arnold Beckoff, a torch song-singing, Jewish, drag queen living in New York City is dramatized over the span of the late 1970 and 1980s, through Stonewall, and the AIDS crises, and other ground-breaking milestones for the LGBT community. Told with a likable, human voice, Arnold struggles through love, disease, and the challenges of child-rearing.

Act One:
International Stud
Characters:
Arnold Beckoff
Ed

Act Two:
Fugue in a Nursery
Characters:
Laurel
Ed
Alan
Arnold Beckoff

Act Three:
Widows and
Children First!
Characters:
Arnold Beckoff
David
Ed
Mrs. Beckoff

Opening: 16 February, 2017. Length: 1 hour and 50 minutes with no interval

Program editors: Ruth Tonn Mendelson, Rami Semo Rehearsals. Photos: Gerard Allon. Program graphic design: Nutelstudio

על התהוות המחזה / הארווי פירסטין

ברגע שהתחלתי לכתוב, מחזאים הפסיקו להזמין אותי לשחק בהצגות שלהם-אולי חשבו שאני מתכוון לשכתב אותם. כך למעשה, כתבתי לעצמי את המחזה הראשון בטריולוגיה "סיפור אהבה בשלושה פרקים" ("סופר מאצ'ו"), ואת השניים הנוספים ("פוגה בחדר הילדים" ו"זכות קדימה לאלמנות וילדים") אח"כ, כדי להמשיך את חיי הדמויות. המחזה הראשון הוא חקירה עירומה מאד של התאהבות ראשונה. המחזה השני מציג שני זוגות, האחד גיי, השני סטרייט; זוהי הצהרה שיחסים הומוסקסואלים ויחסים הטרוסקסואלים זהים לחלוטין. במחזה השלישי יש דמויות שהתפתחו לא משום שרצו בכך, אלא משום שהעולם החיצוני התרסק.

המחזות לא נכתבו עבור קהל סטרייטי: הם עוסקים באנשים המתמודדים עם המיניות שלהם וההטרוסקסואליות לא נמצאת בהתמודדות הזו. יחד עם זאת, הייתה זו הביקורת והתרבות הגאה, שדחו את המחזות, בעוד שהקהל ההטרוסקסואלי קיבל אותם. לקח שנים עד שמישהו הסכים להפיק את הטריולוגיה. בתחילה, לא הצלחנו אפילו לחלק כרטיסים חינם; אף אחד לא רצה לשבת ארבע שעות במחזה על הומואים. רגע לפני שעמדנו להוריד את ההצגה הגיעו שני מבקרים מה-"ניו יורק טיימס". שניהם פרסמו ביקורות נלהבות, ולפתע נהיינו להיט. עברנו מהפרינג' ל"אוף ברודוויי", שם נמכרו הכרטיסים מיד עם הוצאתם. אני הסכמתי להצעה להעביר את ההצגה לברודוויי, רק משום שלא האמנתי שהיא תשרוד שם והייתי כבר מוכן לעזוב. המחזה הבא שלי כבר הושלם והייתי באמצע כתיבת "כלוב העליזים". ההצגה "סיפור אהבה בשלושה פרקים", המשיכה "לרוץ" עוד ארבע שנים.

בחרתי להיעדר מהחזרות בלונדון כדי לראות מה הם יעשו עם המחזה. ההפקה הייתה דומה מאד למקור, רק שהשחקנים הניו יורקיים כל כך שונים משחקני הווסט אנד. לשחקן אנגלי אין בעיה לחתוך למישהו את הביצים עם חרב, אך יש לו בעיה גדולה כשעליו לצרוח על אמא שלו. אנטוני שר היה נהדר בהצגה, אך אחת ההערות שנתתי התייחסה לסצנת העימות במערכה השלישית. האמא אומרת לבנה: "אם הייתי יודעת שאתה הולך להיות הומו, לא הייתי טורחת ללדת אותך". האם זה לא דבר נורא לומר? אך הוא ואמו החזיקו ידיים כשבפועל הם היו צריכים להחזיק סכין זה מול צווארה של זו. כשנכנסתי לגלם את התפקיד, הייתי איום: לא השתלבתי עם הלהקה - נורא הגזמתי. גילמתי את התפקיד הזה כל כך הרבה שנים. כבר לא רציתי לעשות אותו יותר.

הארווי פירסטין (מחזה)

שחקן, מחזאי ותסריטאי יהודי אמריקאי. יליד בברוקלין, ניו יורק. בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות "פרט" בברוקלין. כתב ושיחק במחזות ובמחזות זמר רבים, וזכה בפרסים על עבודתו. הופיע כסטנדאפיסט וכדראג קווין. התפרסם לראשונה בשנות ה-80 במחזה "סיפור אהבה בשלושה פרקים" אותו כתב ובו גם כיכב. בהמשך הופיע בעיבוד הקולנועי. ההצגה זכתה בפרסים רבים, ביניהם: שני פרסי Drama Desk ופרס ה - Theatre World. פירסטין, זכה בשני פרסי "טוני" (ההצגה הטובה ביותר והשחקן הטוב ביותר). מחזות נוספים שכתב: המחזמר "כלוב העליזים" (זוכה פרסי "טוני" על העיבוד הטוב למחזמר ופרס המחזמר של השנה, 1984), "מין בטוח", "בית הרחות" ו"תשכח אותי". בשנת 2007 כתב את המחזמר The Catered Affair, בו אף שיחק. פירסטין היה מועמד לפרס Drama Desk על כתיבת טקסט המחזה. המחזמר זכה בפרס Drama League. בשנת 2012 כתב יחד עם הזמרת סינדי לאופר את המחזמר Kinky Boots המבוסס על סרט בריטי. זכה בטוני גם על הופעתו (בדראג) במחזמר "היירספריי" בשנת 2003. תפקיד שעליו חזר בגרסה הטלוויזיונית ב-2016. המחזה האחרון שלו, "קאזה ולנטינה", המבוסס על חבורה אמיתית של גברים הטרוסקסואלים שנהגו ללבוש בגדי נשים, עלה בברודוויי. הריווי פירסטין הוא היוצר היחיד שזכה בארבע הקטגוריות הבאות בפרס הטוני: שחקן ראשי במחזה, שחקן ראשי במחזמר, מחבר מחזה ומחבר דיאלוגים למחזמר. בשנים האחרונות חדל מלהופיע כסטנדאפיסט וכדראג קווין. ממשיך לכתוב טורים על נושאים הקשורים לקהילת הלהיט"ב.

"סיפור אהבה בשלושה פרקים" - 2017

"סיפור אהבה בשלושה פרקים" הוא מחזה הנע בין קומדיה למלודרמה. המחזה שכתב האחוי פירסטין הועלה לראשונה באוקטובר 1981 על במת ה- New York's Richard Allen Center. כעבור שלושה חודשים הועתקה ההפקה ל- Actors Playhouse ב"אוף ברודוויי" וביוני 1983 עלתה בכורת המחזה ב- Little Theatre, ברודוויי. ההצגה המשיכה לרוץ לאורך זמן ובהצלחה רבה וזכתה בפרסים, ביניהם שני פרסי "טוני". "סיפור אהבה בשלושה פרקים" הוא מחזה סמי-אוטוביוגרפי; פירסטין השתמש בחוויותיו כהומוסקסואל כדי להעניק למחזה אווירה אותנטית. המבקרים ציינו שהשפה והסיטואציות "מצלצלות מוכר" ולא רק לקהל הומוסקסואלי. פירסטין הוסיף הערה למחזה, בה ציין שהוא מקווה כי הצופים יזהו עצמם בסצינות חילופי המאהבים ובמערכת היחסים בין האם לבנה. פופולריות המחזה בקרב קהלים שונים, מוכיחה שהמחזאי הצליח במשימתו.

האם שלושה עשורים לאחר כתיבתו, אנחנו עדיין זקוקים ל"סיפור אהבה בשלושה פרקים"? התשובה היא כן, כן וכן. כן, מאחר והדרך לשיוויון זכויות מלא, עוד ארוכה, למרות ההתקדמות עם ההכרה בנישואין חד-מיניים והיתרי אימוצים לזוגות גאים, ועל אף הנראות הגוברת של הקהילה הלהט"בית והמודעות לבעייתיות והשגיה. כן, מאחר וכבר מאסנו בתקשורת הגאה המניחה שהקהל שלה אינו די אינטלגנטי. כן, מאחר והמשכנו לקוות, גם כשלא היה סיכוי, לאהבות בלתי אפשריות. כן, מאחר שבנקודה זו או אחרת, הרגשנו כמו האימהות שלנו המגיעות מרחוק, במפורש כדי להעליב אותנו – ורובנו הרגשנו אשמים בשל תחושה זו. "סיפור אהבה בשלושה פרקים" הוא אוניברסלי ולגמרי אמריקאי. הוא דרמה קומית משפחתית במסורת ניל סיימון "עם כמה שינויים מזעריים" כמו שתאמר הדמות הראשית. יש בו ההתלהבות הסאטירית של אלן אייקבורן והסגנון המחוּספּס של סאם שאפרד. והרי לכם מחזה שיהיה רלוונטי עוד שלושים שנה ויותר. המחזה גורם לנו להרגיש ולחשוב והוא מזין את התקווה שלנו שאהבה וכבוד לכל אדם באשר הוא, אינם דמיוניים והם ברי השגה. הוא כמו ארוחת חג ההודיה ללב. כן, כן, כן. אנחנו עדיין זקוקים ל"סיפור אהבה בשלושה פרקים". הוא יפה וחשוב לאנושות כולה ואני מניח שגם לך.

מבוסס על: Powers, Kim. Review of Torch Song Trilogy in Theatre, Volume 14, no. 2, Spring, 1983, pp. 63-67

Williams, J. Robert. Torch Song Trilogy. 10, September, 2013

מהו גבר בשבילכם שארל אזנאבור

תרגום מאנגלית: ארז מור ותומאס שמש

אני ואמא כאן גרים
דירה קטנה, שני חדרים
וגם מרפסת
את הדירה אנו חולקים
עם התולה וצמחיה
שמטפסת
כל עבודה, כל מטלה
אני כובס והיא תולה
כך צמד חמד
קונה בשוק וגם תופר
ומבשל, אף טוב יותר
כך היא אומרת

אולי בשביל תשומת הלב
אולי בשביל לגרום כאב
מתעללים בי
הם לועגים לתנועותי,
לדיבורי, למנהגי
הגידו לי אתם –
מהו גבר בשבילכם?

וכשבילה אני שב
ובמיטה אני נשכב
בודד בלי רע
חולם על מה יכול להיות
ומתכסה, באשליות
מיד שוקע
אני חולם עליו תמיד
אך לפנטזיה אין עתיד
והיא הורגת
כי הוא אינו מכיר אותי
אחרי הכל אהבתי
בלתי מושגת

אני שואל
מה כאן לי יש
ואם בכלל להתבייש
על מה פשעתי?
את התשובות מעניקים
מי שכתבו את החוקים
אותם שברתי
נמאס לי כבר מהקרבות
אני קורבן של נסיבות
אבל ידעתי
לאיש אין זכות אותי לשפוט!
איש לא יכתוב לי איך לחיות!
הגידו לי אתם –
מהו גבר בשבילכם?

באפלולית בר בלילות
לבוש בדמות האלילות
משעשע
הלקוחות די מרוצים
מה הם רואים ולא רואים
מתעתע
אני מופיע בלי לחשוש
עיון מרגל ועד ראש
חשוף לגמרי
איש בקהל לא מאמין
מול עיניהם שיניתי מין
הגידו לי אתם
מהו גבר בשבילכם

כל יום שני, שעה חמש
אני את חברי פוגש
לקצת סימפטיה
מתפלספים על א מנות
ועל זכויות וצדקנות
ודמוקרטיה
יושבים ומרכלים שעות
ומפיצים בכיף שמועות
חסרות כל שחר
על כל גורם לשון שולחים
גם על עצמנו לא פוסחים
אולי מפחד

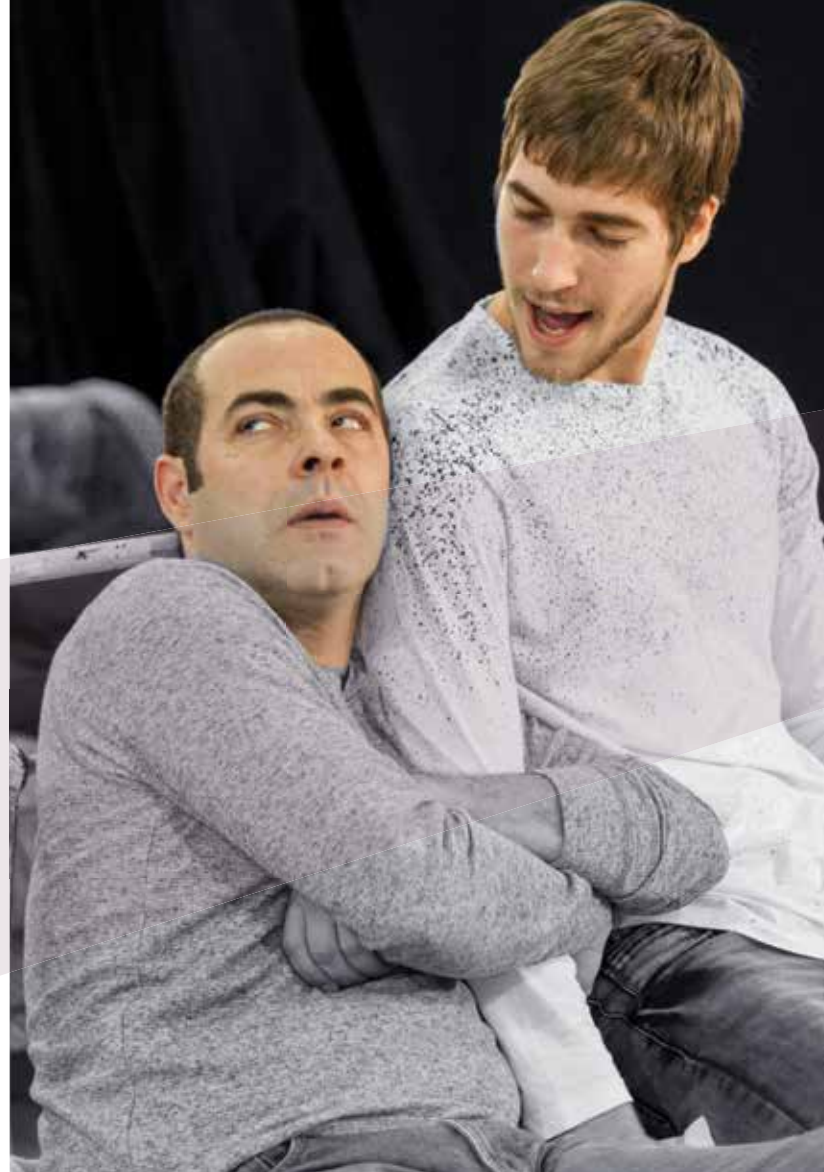
הומוסקסואליות והומופוביה

ביוון העתיקה התייחסו להומוסקסואליות בכבוד. הגזרה הנערית הדקיקה הייתה בעיני היוונים אידיאל היופי, ומשורריהם כתבו שירים על אהבתם של גברים מזדקנים רמי מעלה לנערים צעירים. היוונים האמינו שלהומוסקסואליות תפקיד נעלה, ויש בה כדי להשפיע על נערים להפוך לאזרחים נכבדים בקהילה. על יוליוס קיסר אמרו ש"הוא הגבר של כל אישה והאישה של כל גבר".

הנצרות התנגדה ליחסי מין חד מיניים, ולפי כתבי הקודש, כבר בימי קדם אלוהים העניש את אנשי סדום על כך. ההשקפה הזו הביאה לאיסור על הומוסקסואליות, והיא נכנסה לארון. בתקופה הוויקטוריאנית סירבו להכיר בקיומה של התופעה, ואם התגלתה, היא נתפסה כעבודת השטן המחייבת ענישה חמורה. בבריטניה היה חוק לפיו יחסים הומוסקסואליים הם עבירה פלילית. ובמאה ה-21 אנשים עדיין מאמינים שהומוסקסואליות היא מעשה נגד הטבע. התופעה קיימת מאז ומעולם. להיות הומוסקסואל או לסבית, זה לפני הכל חוויה אישית, ורגשית. עם זאת הומוסקסואליות אינה מתרחשת בחלל ריק. החוויה הפרטית של להיות הומוסקסואל/לסבית מתקיימת בתוך הקשר של נורמות חברתיות ותרבותיות, וכל פעולה שאינה מתאימה לנורמה החברתית-תרבותית נחשבת כסטייה. ידוע כי קשה לשתף אחרים במצבים אישיים שהנורמות החברתיות שופטות ומוקיעות אותם. ההיסטוריה מעידה כי תופעת ההומוסקסואליות הייתה קיימת מתמיד, למרות שהמושג הוטבע ב-1869 בגרמניה. מהי ההגדרה למושג הומוסקסואל? פירוש מקובל הוא העדפת בני אותו מין, המתבטאת בהתנהגות מינית גלויה, אוריינטציה מינית ותחושת זהות מינית וחברתית תואמות של הפרט (קריגר ולוי, 1996). יחסה המחמיר של היהדות לנושא, מגדיר הומוסקסואליות גברית כתועבה שעושה מוות בסקילה. בתורה מופיע איסור לקיים יחסי מין של זכר עם זכר, וחז"ל נתנו פרשנות מורחבת משלהם למושג תועבה, קרי, משכב זכר. היום, האדם הדתי עומד בפני אתגר הבוחן את נאמנותו לערכי התורה מול ערכים ליברליים להם נחשף עם התקדמות השנים. מאידך, בשל הירידה בסמכות הדתית בימינו נטמעו תפיסות אלה במערכת החוקים החילונית של מדינות מודרניות רבות.

הומופוביה

נראה כי נושא ההומופוביה עובר כחוט השני בכל המישורים החברתיים לאורך תקופות שונות. הנטייה לראות בהומוסקסואליות אות קין ולהצמיד להומוסקסואלים סטריאוטיפים שליליים, החלה להיחלש רק לאחרונה. אנו פוגשים בעמדות הומופוביות במישורים חברתיים שונים: במישור הדתי - ההומוסקסואליות נתפשת כסטייה חמורה הנכללת בקרב ה"תועבות". הומוסקסואלים הם סוטים, עבריינים ומבצעי מעשי סדום. מחמת אופיים החלש נחשלות דרכם. עמדתם האנטי ליברלית נובעת מהחרדה ההומופובית שליברליזם כלפי הומוסקסואליות יגרום להדבקת אחרים בנגע. נראה כי בקרב הדתיים ההומוסקסואליים עצמם קיים הפחד מ"יציאה מהארון" בשל ההשלכות האפשריות לגביהם בקהילה הדתית (נידוי, איבוד מעמד וכדומה).

במישור הרפואי - אפשר לראות כי יחס המטפלים להומוסקסואלים לא משתנה, למרות הוצאת הגדרת ההומוסקסואליות מספר ההפרעות ולמרות הצהרת המטפלים כי הם מחזיקים בעמדות ליברליות למטופל הומוסקסואל. גם במחקרם של מורין וגרפינקל בשנת 1978 וגם במחקרו של רובינשטיין בשנת 1994, כמעט 20 שנה אחרי, הממצאים הינם דומים. שניהם מוצאים כי המטפל רואה את מצבו של ההומוסקסואל כחמור יותר משל אדם הטרוסקסואל. ההבדל היחיד בין שני המחקרים הוא שהיום ההומוסקסואליות נתפשת כסטייה של המיניות האנושית ולא חריגות נפשית.

במישור הצבאי - לפי הדימויים השגורים גבר הומו הוא גבר נשי, שאיננו מסוגל להיות 'גבר אמיתי'. היות שכך, הוא מובדל מהחברים האמיתיים בארגון הצבאי, ומכאן אף הפונמה הדעה כי הומואים אינם חלק מכוח האדם בצבא, למרות שבפועל הם משרתים בו מאז ומתמיד. סיטואציות מיניות או כמעט מיניות בין גברים, מחדדות את הפחד של חייל הטרוסקסואל ומבטאת איום על גבריותו.

במישור המשפטי - ביטול חוק "שלא כדרך הטבע" יצר שיח חדש. אם עד אז נתפסו ההומוסקסואלים כמקיימים פרקטיקה מינית אסורה, הרי שמאז ביטול החוק נתפסו כקבוצה נבדלת הנאבקת על זכויותיה. למרות זאת עדיין ההומוסקסואלים משוללי זכויות רבות (כגון נישואין, משמורת על ילדי בן זוג), כיוון ששופטים רבים עדיין משמיעים, ובוודאי עוד ישמיעו דעות הומופוביות (יונאי וספיבק 1999).

במהלך ההיסטוריה השתנו המוסדות החברתיים שהיו אחראים לשליטה במה שנחשב מוסרי ונורמאלי בכל הקשור להתנהגות מינית, וקביעותיהם השפיעו על הסטאטוס החברתי שהיה להומוסקסואלים. היום נוטה המגמה החברתית לקבל את ההומוסקסואלים: הוצאת ההומוסקסואליות מספר המחלות וחקיקות משפטיות בנושאים מגוונים. בארץ בניגוד למדינות המערב וארה"ב בפרט, מבחינה ממסדית יש פיגור בנושא היחס להומוסקסואליות. לדוגמה, סן פרנסיסקו - מקום פתוח ומתירני. ניתן לראות שהתהליכים התרחשו בכל התחומים אולם בהבדל של מימד הזמן, וזאת גם בשל הייחודיות של החברה הישראלית כמו מאצ'ואיזם, ים תיכוניות, חברה ביטחונית ואי הפרדה בין דת למדינה. אין ספק שלדת יש מקום מרכזי בהשפעה על היחס להומוסקסואליות בכל שאר המישורים, מכיוון שהיא זו ששלטה במאות הקודמות והיא זו שהחלה ברדיפה אחר הומוסקסואלים. וכיוון שבישראל אין הפרדת דת ממדינה, השינוי בישראל איטי יותר מכל מקום אחר. חשוב לזכור כי כל דיון בנושא נטייה מינית משפיע על חייהם של המוני בני אדם הומוסקסואלים ולכן יש לנהלו מתוך יכולת להפריד בין אמונות ורגשות ובין עובדות המבוססות על מחקר ועל חשיבה רציונאלית הומאנית.

מתוך: "תפישת ההומוסקסואליות בישראל מהיבטיה השונים". אתר תהלה - תמיכה להורים של לסביות, הומוסקסואלים, טרנסג'נדרים וביסקסואלים.

מהומות סטנוול

בשבת, 28 ביוני 1969, בסביבות השעה 01:20 אחר חצות, פשטה המשטרה על גיי בר בשם "סטנוול אין" (Stonewall Inn) בגריניץ' וילג', ניו יורק. בבר התאספו חברי הקהילה כדי להיפרד מאילתם האהובה השחקנית והזמרת ג'ודי גרלנד, שהלכה לעולמה. באותה תקופה נחשבה ההומוסקסואליות למחלת נפש, חטא דתי ועברה פלילית. פשיטות משטרה על ברים של הומואים, וכן הטרדות, השפלות ומעצרים, היו עניין שבשגרה בכל רחבי ארה"ב והעולם. במשך שנים ההומוסקסואלים, הלסביות והטרנסג'נדרים נאלצו לברוח ולהסתתר מהמשטרה, בשל כך החליפו באופן תדיר מקומות מגורים ומרכזי בילוי. באותו לילה בחרו לקוחות הפאב, בהנהגת כמה דראג קווינז וטרנסקסואלים, באפשרות אחרת: הם נאבקו בשוטרים. במשך יומיים הייתה השכונה מוצפת בהומואים ולסביות, שעלו על בריקאדות, הפכו מכוניות משטרה, ופרקו תסכול מצטבר של שנות אפליה ורדיפה. "מרד סטנוול" היה בעיני משתתפיו "המהפכה הצרפתית של הומואים והלסביות". תוך זמן קצר נהפך המרד למיתוס, סמל שכונן את התנועה המודרנית של הומואים ולסביות לשחרור ולשוויון זכויות ברחבי העולם. שנה לאחר אירועי סטנוול צוין בניו-יורק יום הגאווה הראשון - ומאז הפך לתאריך בו נערכים מצעדי גאווה ברחבי העולם.

מתוך אתר משרד החינוך הישראלי

אירועי סטנוול 1969

אנחנו מאמינים שליצירה
אין גבול ואין גיל

דודת ששקה ודן מסטנוול

פרופסור דן מלר, פסל,
דייר הבית בתל אביב

חיים מלאים בתוכן. עד 120.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם.

רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים הרצאות וסרטים, מסעדה, בריכה וחדר כושר. שירותי הבריאות המתקדמים בבית פעילים 7/24 על ידי צוות רפואי עתיר ניסיון לצד מחלקת החלמה ומחלקה סיעודית ברישיון ופיקוח משרד הבריאות. נשמח להכיר אתכם, לספר לכם יותר.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

*6120

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי *6120 | www.ad-120.co.il
הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין

תינוקות מבחנה, אימהות פונדקאיות, משפחות חד-הוריות, אבות הומואים – העידן המודרני מגדיר מחדש את מושג המשפחה. ומה שלום הילדים? טוב, תודה

מחקרים מראים שבכל הקשור להסתגלות, ילדים של זוגות חד-מיניים מסתדרים לא פחות טוב מכל ילד אחר. תיאוריות ההתקשרות של בולבי מקובלות גם היום. לאור צורת החשיבה הזאת והעובדה שגברים היו אחראיות באופן כמעט בלעדי לגידול הילדים, במקרה של גירושים, המשמורת עליהם הוענקה כמעט תמיד לאישה – אלא אם היא הייתה לסבית, כמובן. והייתה גם התפיסה שאמרה כי השפעת הסביבה משמעותית יותר מהשפעה התורשה. העולם נתפס אז (וברוב המקומות זה עדיין נכון) בכחול ובוורוד. פמיניסטיות שחתרו לשוויון עודדו בנות להחרים בובות ורודות ולשחק עם משאיות, ולבנים הן הציעו לשחק קצת עם בובות בעצמם. מעבר לפחד שהלסביות יפכו את ילדיהן להומואים, היה גם החשש שבנותיהן ובניהן יהיו נשיים מדי בגלל העדר דמות אב. גלומבוק החליטה לרדת לעומק של עניין. בעזרת שאלונים מפורטים שפותרו במכון לפסיכיאטריה של לונדון, היא תיעדה וכימתה לא רק את מה שבדקיה אמרו לה, אלא גם את הבעות פניהם ונימת קולם. היא גם בחנה ודירגה את האופן שבו בני המשפחות האלה מתקשרים זה עם זה. היא השוותה ילדים שגדלו במשפחות לסביות לילדים שגדלו אצל אימהות חד-הוריות הטרוסקסואליות – כך יכלה לחקור את השפעת ההורות הלסבית ללא מעורבות של גורמים כמו נוכחות אב או גירושים. הממצא שלה: אין הבדל. "אנשים חשבו שהבנים יהיו נשיים מאוד והבנות גבריות מאוד, אבל זה בהחלט לא היה המצב", אומרת גלומבוק. ילדים במשפחות לסביות לא היו מבלבלים לגבי זהותם המינית יותר מאשר ילדים במשפחות הטרוסקסואליות, והם התפתחו לא פחות טוב מבחינה התנהגותית ורגשית. "כיום אנשים חושבים שבעצם, לא משנה כל כך מה ההורים עושים [במובן הזה]", היא אומרת. מעברו השני של האוקיינוס האטלנטי, באוניברסיטת אורגון, גילתה קבוצת חוקרים נוספת שכאשר אימהות משתדלות לעודד את הבנים לא להיות נעריים ואת הבנות לא להיות נעריות, אין לכך השפעה משמעותית על הילדים. "כיום יש ספרות רבה על אימהות לסביות, ובמידה מסוימת גם על אבות הומואים", אומרת אלן פרין (Perrin) מבית הספר לרפואה של אוניברסיטת טאפטס בבוסטון. פרין היא אחת ממחברות דו"ח שהוציאה האקדמיה האמריקאית לרפואת ילדים ב-2013 בנוגע להשפעתם של אבות הומואים ואימהות לסביות על ילדים. "המחקרים האלה מראים שבכל הקשור להסתגלות, ילדים של זוגות חד-מיניים מסתדרים לא פחות טוב מכל ילד אחר". מובן שלא כולם מקבלים את המסקנות האלה בשמחה. שדולות נוצריות כגון ה-Family Research Council מווישינגטון, מעלות חששות רבים לגבי חלק גדול מהמחקרים בתחום, כולל בעיות מתודולוגיות, מדגמים קטנים מדי והעדר אקראיות בדגימה.

חלוקת תפקידים מאוזנת

אפשר לומר שכריס יולדן והארי איספוגלו הם התגלמות המשפחה של המאה ה-21: זוג הומואים שהצליחו, כנגד הסיכויים, להביא לעולם שני בנים תאומים – קאל ולוקאס – בעזרת תרומת ביציות ואם פונדקאית. מכיוון שחלוקת התפקידים של המשפחה המסורתית אינה רלוונטית לכריס והארי, היה עליהם להמציא חלוקה משלהם. הארי הוא האב הביולוגי. לאחר הלידה הוא לקח חופשה של שבועה חודשים מהעבודה כדי לטפל בילדים. כיום הוא עובד במשרה מלאה וכריס הוא המטפל העיקרי. הם אומרים שמכיוון שיש להם תאומים, חלוקת האחריות מאוזנת יותר. לדוגמה, לעתים קרובות אימהות ישנות הרבה פחות בלילות כי הן צריכות להיניק, אבל הארי וכריס התנסו בגישות שונות. "בהתחלה אחד מאתנו היה קם להאכיל אותם והשני ישן שלוש שעות", נזכר כריס. "ואז ניסינו לישון במיטות שונות. בסופו של דבר פשוט התחלקנו במשימה כי הם רצו לאכול באותו זמן". מה קורה כשאבות מקבלים על עצמם את תפקיד האם? זוהי שאלה מהותית, אומרת רות פלדמן מאוניברסיטת בר-אילן, ולא רק בגלל אבות הומואים, אלא גם בגלל אימהות ואבות חד-הוריים, הורים מאמצים, הורים אומנים ואנשים אחרים המגדלים את הילדים ללא חוויית ההיריון והלידה. בתקופתו של בולבי, היה נהוג לחשוב שלגברים יש תרומה משנית להתפתחות הילד; תפקידים היה לפרנס, לא לגדל. נשים, לעומת זאת, נחשבו אימהיות מטבען. אימהות מותשות אומרות, לעתים קרובות, שהאינסטינקט האימהי נדלק ועוזר להן להתגבר על החודשים הראשונים. סריקות מוח מראות שיש בו מין רשת הורית שנדלקת כשנשים נחשפות להורמונים של ההיריון והלידה. בזכות השינויים המוחיים האלה נעשות הנשים קשובות יותר לאותות שהתינוקות משדרים להן ודורות יותר בכל הקשור לביטחונם. הן גם מתוכננות להפיק הנאה רגשית מהאינטראקציה עם ילדיהן. פלדמן היא אחת החוקרות הבודדות שבחנו את המוח האבהי. היא ועמיתיה השוו בין מוחותיהם של שלושה סוגי הורים: אימהות המשמשות כמטפלות עיקריות, אבות המשמשים כמטפלים משניים ואבות הומואים המגדלים את ילדיהם ללא מעורבות אם. "ישנה מין רשת הורית [במוח] שמופעלת אצל מבוגרים המעורבים בטיפול בילד", היא אומרת. היא כוללת מבני מוח המקושרים לערנות, תגמול ומוטיבציה, וכן מעגלים נוספים המשפיעים על ההבנה החברתית והאמפתיה.

אין מקום לטעויות

"גרמניה בת 65 יולדת רביעייה לאחר הפריה חוץ-גופית", הכריז ה"גרדיאן" ב-23 במאי, 2015. בו בזמן, חוקרים מייצרים תאי זרע מלאכותיים מתאי עור, ויום אחד הם עשויים לאפשר לגברים עקרים להביא לעולם ילדים ביולוגיים משלהם. וישנה גם הורות משותפת (co-parenting), תהליך שבמסגרתו אנשים יוצרים קשר דרך האינטרנט כדי לגדל ילד במערכת יחסים אפלטונית. "אני מופתעת שוב ושוב מהדרכים השונות שבהן אנשים מקימים משפחות", אומרת סוזן גלומבוק. פחדים בנוגע למבני המשפחה החדשים, לא התממשו. טכנולוגיות הפוריות הן צעד ענק עבור הורים-לעתידי בכל העולם. אנשים רבים ציפו שהן יתרמו להרחבת המשפחה, אך הן דווקא עזרו לה להתפתח ולשנות צורה. הן קוראות תיגר על ההגדרה המסורתית של מושג המשפחה. מוקדם מדי לומר אם הורות משותפת היא טובה או רעה לילדים, אבל מבחינת גלומבוק, כמעט 40 שנות מחקר הוכיחו לה שגם אם שחקנים חדשים מלוהקים לתפקידים המוכרים, הרי שערכי הליבה נותרו כשהיו: ילדים שבאו לעולם בעזרת אמצעים מלאכותיים מסתדרים יפה מאוד; העדר אב או אם אינו אסון מבחינתם; ילדים של הומואים ולסביות לא נמצאים במצב רע יותר מילדים המגיעים ממשפחות בעלות מבנה מסורתי. "אני חושבת שעצם הרצון להביא ילדים לעולם מסביר חלק גדול מהממצאים שלנו", אומרת גלומבוק. רבים מהנבדקים שלה הם זוגות הומואים מאמצים: גברים שעברו סינון קפדני לפני שהילדים הופקדו בידיהם. "במשפחות החדשות האלה ההורים לא יכולים להביא ילדים בטעות", היא אומרת. "הם צריכים להתגבר על משוכות רבות... כלומר אלה הורים מסורים שמאוד רצו ילדים".

הטקסט נלקח מתוך גרסה עברית מלאה של המאמר של לינדה גס, שראה אור בכתב העת "אלכסון" – alaxon.co.il/article-לפוצץ-את-המשפחה-הגרעינית/

דראג ואמנות הבמה

ישנה היסטוריה ארוכה של דראג באמנות הבמה, והתופעה משתרעת על מגוון רחב של תרבויות וסגנונות אומנותיים. בתיאטרון מתאר המונח דראג שתי תופעות: הראשונה היא הופעה שבה יש שימוש ב*קרוס-דרסריות על מנת לגלם את הדמות. אמצעי מבע זה הינו חלק מההיסטוריה החברתית של התיאטרון. השנייה היא תיאור דמות שהיא בעצמה מבצעת קרוס-דרסריות. תמה זו היא חלק מההיסטוריה של הספרות והקולנוע, כמו למשל בסרטים "מולאן" ו"גברת דאוטפייר". לרוב, ייעשה שימוש בדראג לצורך השגת אפקט קומי, כמו בסרט "חמים וטעים", במופעי "פאות קדושות" או בסדרה "הממלכה הקטנה". מופעי דראג רבים כוללים חיקויים של ידועניות ומופעי שירה.

אלמנטים של לבישת ביגוד של המין השני בעת הופעה בתיאטרון הם תופעה תרבותית נרחבת. באנגליה, שחקנים במחזותיו של ויליאם שייקספיר ובכל תיאטרון הרנסנס האנגלי, גם בטרגדיות וגם בקומדיות, היו כולם גברים. תפקידי נשים גולמו על ידי גברים צעירים בדראג. שייקספיר השתמש במוסכמה זו על מנת להעשיר את הבלבול המגדרי במחזה "כטוב בעיניכם", וכן ג'ונסון עשה דבר דומה במחזה "Epicoene", or The silent woman משנת 1609. עם עלייתו לשלטון של צ'ארלס השני הותר לנשים שחקניות להופיע על במות אנגליה, ומוסכמות ה-travestii הנוקשות נעלמו.

בעולם המוזיקה הפופולרית ישנה היסטוריה מכובדת של תרבות דראג. הזמרת והשחקנית מרלן דיטריך הופיעה מדי פעם לבושה כגבר. בעידן ה"גלאם רוק" נהגו אמנים רבים כגון דיוויד בואי או ניו יורק דולס להופיע בתלבושת דראג מלאה או חלקית. מסורת זו אמנם דעכה מעט בשנות ה-70, אך התחדשה עם עליית הגל החדש של שנות ה-80 כאשר זמרים מובילים כמו בוי ג'ורג' או אנני לונקס בלטו בהופעה חיצונית בעלת מגדר מעומעם. בנוסף, שירים רבים נכתבו על חיי הדראג קווין. בין הזמרים שביצעו אותם: הזמרת סינדי לאופר שכתבה ב-1997 את השיר "הבלדה על קלאו וג'ו", המספר על החיים ההפוכים של מלכת דראג קווין, ואף הייתה הראשונה ששילבה דראג קווין בקליפ ללהיט שלה משנת 1994 - Hey Now. ב-2013 כתבה את המוזיקה למחזמר "קינקי בוטס", אשר מספר על מפעל נעליים שנקלע לקשיים ומחליט למכור נעליים גבוהות לדראג קווין. מוזיקאים גברים מזרם הגראנג' של שנות ה-90 לבשו לעתים בהופעות שמלות מכוערות באופן מכוון, וזאת מבלי להתאפר או לנסות להראות נשיים כלל, ככל הנראה, המוזיקאי המפורסם ביותר בהופעות הדראג שלו בשנות ה-90 הוא רופול. ביפן, קיימות להקות רבות בזרם ה-"Visual Kei" אשר נוהגות להופיע בדראג חלקי או מלא.

*קרוס דרסינג - פעולה של לבישת פריטי לבוש ואביזרים המזוהים וקשורים למין השני

דראג

דראג (באנגלית: Drag) הוא כינוי סלנג ללבישת ביגוד בעל משמעות סמלית כלשהי, אך לרוב מתייחס ללבישת ביגוד המזוהה עם התפקיד המגדרי הפוך למינו של המתלבש. דראג נקשר לעתים בהמוסקסואליות, אם כי קשר כזה אינו קיים בהכרח ובמקרים רבים לבישת הבגדים מתבצעת עקב רצון לביטוי עצמי כלשהו או לצרכי בידור, ולא דווקא מטעמי זהות מינית או מגדרית. המונח התפתח במקור מסלנג התיאטרון או מסלנג להט"בי של שנות ה-70 של המאה ה-19. השימוש במונח "דראג" התרחב ככל הנראה בקרב המשתמשים ב"ז'רגון פולאר", ז'רגון רחוב אשר היה נפוץ באנגליה בתחילת שנות ה-20 של המאה ה-20. בניגוד למונחים אחרים אשר תיארו בגדים בלבד, המונח "דראג" מתייחס לא רק לביגוד אלא לתופעה עצמה. המונח "מלכת דראג" (או "דראג קווין", באנגלית: Drag Queen) הופיע לראשונה בדפוס בשנת 1941, כאשר הביטוי המדויק היה "לעשות דראג". אטימולוגיה עממית אשר ניתן ללמוד ממנה על הדעות הקדומות בנושא הרווחות במאה ה-20, היא תפיסת המונח "דראג" כראשי תיבות של הביטוי באנגלית "dressed as girl" (תרגום לעברית: "לבוש כמו בחורה") לתיאור פטישיזם טרנסווסטי. בדומה, המונח "דראג קינג" מתייחס לאישה המופיעה בלבוש או מבע גברי. המונח נמצא לראשונה בדפוס בשנת 1972, למרות שיש היסטוריה ארוכה הרבה יותר בעולם התיאטרון של נשים המופיעות באופן הזה, שגם נכלל תחת המונח "en travesti".

have an **Arcaffè** day

שם המחזה

Torch Song Trilogy

Torch Song הוא שיר אהבה סנטימנטלי, בו הזמר מקונן על אהבה נכזבת או אהבה אבודה שבה אחד מבני הזוג מתעלם מהשני או שאחד מהם ממשיך הלאה בחייו.

המונח הגיע מהאמרה:

"To carry a torch for someone", or "to keep aflame the light of an unrequited love"

הז'אנר אינו כפוף לסגנון מוסיקלי זה או אחר והוא נוצר ע"י הרגישות הנוצרת בעזרת הזמר, קולו, המנגינה, הסיפור, ההופעה והליריות הנוגעת במאזין בצורה מיוחדת במינה.

בין השירים השייכים לז'אנר זה:

,"Ne me quitte pas", "Lili Marlene",

"I Will Always Love You",

"Can Help Lovin' Dat Man"

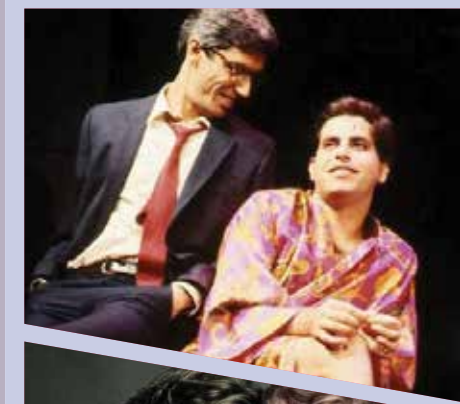

הפקות קודמות

1984 - תיאטרון "בית ליסין"

תרגום: רבקה משולח
בימוי: אילן רונן

ארנולד ווינברג - נתן דטנר
אד - אלי דנקר/טוביה טבי
אידיה ווינברג - מרים גבריאלי
לורן - מירב גרי/רחל הפלר
אלאן - צפירי קוחונובסקי
דיויד - שי קפון

2011 - תיאטרון "תהל"

תרגום: רבקה משולח
בימוי: אלון אופיר

ארנולד ווינברג - אלון אופיר
אד - אושרי סהר
אידיה ווינברג - דינה דורון
לורן - סיון קרצ'נר
אלאן - גיל וייס
דיויד - אביהוד תדהר

רבקה משולח (תרגום)

בוגרת החוגים לספרות עברית ולתיאטרון באוני' ת"א. תרגמה כ-120 מחזות עבור כל התיאטרונים בישראל. בין עבודותיה בשנים האחרונות: "העז או מי זאת סילביה?", "אנה קרנינה", "ביקור הגברת הזקנה", "משהו טוב" (בשיתוף ת. מ.ר.א.ה.), קריית שמונה), "חשמלית ושמה תשוקה" (ת. הבימה בשיתוף ת. הקאמרי), "הדה גאבלר", "מעגל הגיר הקווקזי" (ת. הקאמרי), "ימי שלישי עם מוריו" (ת. הקאמרי בשיתוף ת. חיפה), "וניה, סוניה מאשה ושפיץ" (ת. הקאמרי בשיתוף ת. חיפה), "יהודים רעים", "אנה" (ת. הקאמרי), "נשים לא מצוירות", "אפריל הקסום", "נורה" (ת. באר שבע), "מסיבת יום הולדת", "המסיבה של אביגיל" (עבודות תיאטרון בשיתוף ת. הספריה), "סיפור אהבה בשלושה פרקים" (ת. תהל), "נישואים", "גן הדובדבנים", "הדוד וניה" (ת. החאן), "בית ברנרדה אלבה" (ת. באר שבע), "לילה טוב אמא" (אנסמבל הרצליה בשיתוף ת. חיפה), פרסים: ב-1990 הפרס ע"ש חנה וגוטליב רוזנבלום, ב-1997 הפרס ע"ש עדה בן נחום על תרגום "שלוש נשים גבוהות", "מאסטר קלאס", "המנצח", ב-2005 פרס מתרגמת השנה על "דמוקרטיה", ב-2006 הפרס ע"ש עדה בן נחום על "העז, או מי זאת סילביה?" ב-2008 פרס מתרגמת השנה על "אנה קארנינה".

נתן דטנר (בימוי)

בוגר להקת פיקוד הדרום. בין תפקידיו: בת. הבימה: "האחיות רוזנצוויג", "הקוקוריקו", "קרב יותר", "יוליוס קיסר", "גברתי הנאוה" (הנרי היגנס), "פליישר" (פליישר). בת. באר שבע: "סקאפינו", "אופרת הקבצנים", "אליל המונים", "הביצה", "מפיסטו", "אילוף הסוררת", "מהומה רבה על לא דבר", "בית המלאכה". בת. החאן: "גימפל תם". בת. הקאמרי: "רולטה צרפתית", "קומדיה של טעויות", "המנצח", "כנר על הגג" (טובה), "גטו" (גנס), "כולם היו בני" (ג'ו), "גורודיש" (גורודיש). בת. חיפה: "ברנשים וחתיכות", "אמנות" (אותה גם בייס). בת. בית ליסין: "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "הזוג המוזר", "טוב", "תשוקה", "איסמעליה", "ריקוד בשישה שיעורים". בייס הצגות מחזות זמר ומופעים לילדים: הצגת היחיד של נסים זוהר "המולוכייה של אמא", "הימים הטובים" "שידוך משמיים", "תשליך", "ברוקלין בוי", "קומדיה של טעויות", "השחף", "צ'ריטי המתוקה", "ברנשים וחתיכות", "משפחה עליזה", "אלאדין", "סינדרלה". בבית האופרה של פראג בייס את האופרה המקורית "דריאן גרי" מאת יצחק שטיינר. בטלוויזיה: "מועדון החתול שמיל", "רחוב סומסום", "תופסים ראש", "פרסטו", "יותר מזל משכל", "שתוקשואו", "משפחה וחצי", "אהבה מעבר לפינה", "משמורת", "עוד משפחה וחצי", "שולחן לשישה", "מיוחדת". בקולנוע: "עבודה בעיניים", "שרמן בחורף", "שתיקת הצופרים", "שבורים", "מסוכנת". ייצג את ישראל באירוויזיון 1987, במסגרת "צמד הבטלנים" עם אבי קושניר. חתן פרס קלצ'קין לתיאטרון לשנת 91 ופרס השחקן המצטיין ע"ש אברהם בן יוסף בתיאטרון הקאמרי 96 - 97. זוכה פרס השחקן המצטיין ע"ש אברהם בן יוסף בת. "הקאמרי" על תפקיד טוביה ב"כנר על הגג". על תפקיד זה זכה גם בפרס שחקן השנה בתיאטרון, 2008.

אלכסנדרה נרדי (תפאורה)

ילדת רומא, עלתה לארץ בגיל 18. בוגרת החוג לעיצוב תפאורה באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בתיאטרון: "מה עושים עם ג'ני", "משפחה עליזה", "פאניקה", "מירלה אפרת", "אם הבית", "ערי מדבר אחרות", "שרי מלחמה", "מלכת היופי של לינאן", "קוויאר ועדשים", "רומנטיקה", "בגידה", "חתונה מושלמת", "העז או מי זאת סילביה?". (ת. הבימה), "זאבים", "אישור חיים", "פופר", "משרתם של שני אדונים" (ת. הקאמרי), "חשמלית ושמה תשוקה" (ת. בית ליסין), "שירה" (ת. באר-שבע), "איזון עדין", "בעלת הארמון", "ירח אלבמה", "כוונות טובות" (אנסמבל תיאטרון הרצליה), "המסיבה של אביגיל" (הסטודיו של יורם לווינשטיין), "היפה והחיה" (ת. הספריה), "אדיפוס המלך" (פסטיבל עכו), "סאדקו" (ת. צוותא). עבדה עבור המשרד "הראל מעצבים", שם תכננה ועיצבה חלק ניכר ממוזיאון "יד ושם" החדש.

יובל כספין (תלבושות)

מעצב תלבושות כבר 36 שנה לתיאטרון, מחול ומחזות זמר לצד עיצוב אופנה בארץ ובניו יורק. בעשור האחרון פנה לכתובת והגשת פורמטים טלוויזיוניים: "המסיבה", "בדרך לחופה", "החיים הטובים" ו"אחלה יום" - תכנית סגנון חיים ראשונה בערבית ובעברית. במקביל מופיע כספין במופע מוסיקלי משלו "שר משוררת".

ליאור רונן (עיבודים וניהול מוסיקלי)

מלחין, מעבד, נגן קלרינט ופסנתר. בוגר האקדמיה למוסיקה בירושלים במחלקה ליצירה רב תחומית. בין עבודותיו: עיבודים וניהול מוסיקלי: "נשמה צוענית", "מונולוגים מהקישקע" (ת. היידישפיל), "דטנר על הגג" (מופע יחיד של נתן דטנר), "אם יש גן עדן", "מונוגמיה", "ארוחה עם אידיוט", "השחף" (ת. הבימה), "רשת ביטחון" (ת. המדיטק), "מבצע סבא" (ת. אורנה פורת), "בילי שוורץ" (תזמורים, ת. חיפה), "קופידון עייף" (ניסן נתיב), "איי לייק מייק" (תזמורים והפקה מוסיקלית), "סיפור אהבה", "בוגרשוב 34", "לעולם בעקבות השמש" - משיירי אהוד מנור, "עלובי החיים", "שיקגו", "גברתי הנאוה" (ת. הספריה), הלחין מוסיקה להצגות: "מר זוטא ועץ התפוחים" (ת. ארצי לילדים ולנוער), "האגדה על מולאן", "אי המטמון" (ת. אורנה פורת), עיבודים לסמפלר וניצוח: "גברתי הנאוה" (ת. הבימה), תזמור מקלדות: "עלובי החיים" (ת. הבימה).

תות מולאור (תנועה)

בוגרת הקולג' לאומנויות הבמה "Laine Theatre Arts" בלונדון וזוכת פרס המצטיינים. משמשת כדאנס קפטן בהפקות שונות. בנוסף, מופיעה כרקדנית ושחקנית: בת. הבימה: "גברתי הנאוה", "אוויטה". בת. הפרטי: "סינדרלה", "בת הים הקטנה" (Disney), "שרק" (DreamWorks), "הנסיך המאושר", "שובו של הג'יני", "זורו", "פסטיבל שירי ילדים", 2008. הופיעה בהרכב הרקדנים של הלהקה TYP. בטלוויזיה: "נולד לרקוד" 3. ככוראוגרפית: תכניות הטלוויזיה "ארץ נהדרת", "רוקדים עם כוכבים" ואנסמבל "ציפורלה".

מאיר אלון (תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו לאחרונה: "אוגוסט: מחוז אוסייג", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאי", "ארוחה עם אידיוט", "כי בנו בחרת", "סיגל", "אם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינאן", "שרי המלחמה", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "איש חסיד היה", "משהו טוב", "ערי מדבר אחרות", "אם הבית", "החיל האמיץ שווייץ", "מירלה אפרת", "עת דודים", "הכיתה שלנו", "זרעים של שתיקה", "חיזור גורלי", "פאניקה", "פתאום הגיע סתיו", "הבן הטוב", "נעצר בחצות", "משפחה עליזה", "זקו", "מה עושים עם ג'ני", "פליישר", "הצמה של אבא". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבל תיאטרונטו.

צוות יצרי ההצגה

מורדי גרשון (ארנולד ויינברג)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, 1999. בין תפקידיו: בת. בית ליסין: "אילוף הסוררת", "ארוחת פרידה", "בית מרקחת שטרן-בלום", "שם פרטי", "בחורים טובים" (מועמד לפרס השחקן בתפקיד ראשי, 2010), "תקלה קלה", "מייק", "סופ"ש עם תום", "נערי היסטוריה", "היפים בפארק", "פילומנה". בת. הקאמרי: "עד ראיה", "טובים השניים", "כובע הקש האיטלקי", "אימא קוראז", "כטוב בעיניכם", "אטום", "ליזיסטרטה 2000", "דוניה רוזיטה", "לכל השדים והרוחות", "קרום". בטלוויזיה: "שכונה", "החממה", "Tyrant", "נשואים פלוס", "ישראל", "קוויקי", "שמש", "חדר מלחמה", "כן ולא", "ספי". בקולנוע: "ילד טוב ירושלים", "איגור ומסע העגורים". כתיבה ובימוי: "מכתבי אהבה" (בימוי ותרגום, בית אריאלה), "הסמוי" (בימוי וכתיבה, תיאטרון אשקלון), "דו"ח מצב" (בימוי, תיאטרון הנפש), "בעל בריווע" (בימוי, בית צבי), "דינג דונג" (בימוי, בית צבי), "רוזף השמלות" (בימוי, בית צבי), "פרק ב'" (בימוי, תיאטרון הספריה), "דור 3" (בימוי וכתיבה, תיאטרון הנפש), "היצור, אני והציר הצפוני" (בימוי, פסטיבל חיפה), "מצב אבוד" (בימוי וכתיבה, סטודיו ניסן נתיב), "יומנו של מטורף" (בימוי, "תיאטרונטו"), "השעשואים" (בימוי וכתיבה, פסטיבל עכו).

אקי אבני (אד)

נולד, גדל והתחנך ברחובות, משחק מגיל 12. סיים בהצטיינות את הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין והשתלם במשחק אצל איבונה צ'אבאק וברנארד הילר בארה"ב. לאחר לימודיו הצטרף לקבוצת התיאטרון של רינה ירושלמי והופיע עמה בתיאטרון השייסקפירי המלכותי בלונדון עם "רומיאו ויוליה". בין תפקידיו בתיאטרון: "אויטה", "חיזור גורלי", "קברט", "בעל המופת", "פרוסט ניקסון", "לילה לא שקט", "מתנקשים", "סיפור הפרברים", "המפקח". בקולנוע: "מלח הארץ", "הבולשת חוקרת", "השיבה מהודו", "ההסדר", "ברקיע החמישי", "האור השחור". השתתף בסדרות: "המדרשה", "חטופים", "טירונות", "דום לב", "המכון", "אולי הפעם", "חסמב"ה", "יומני החופש הגדול".

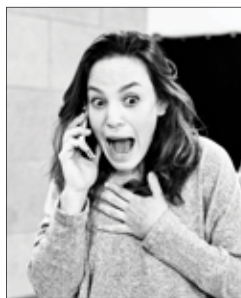
שיחק בסדרות ובסרטים אמריקאים רבים, ביניהם: "The Devided", "24", "Huff", "My Mums New Boy Friend", "Standoff", "Djihad", "The Unit", "Jag", "Free Zone".

הנחה תכניות טלוויזיה רבות, שעשועונים, תכניות בוקר וספישלים. בימים האלה מועלית העונה ה-6 של סדרת הנוער בהשתתפותו, "ראש גדול". סרטי קולנוע אמריקאים בהשתתפותו שיועלו בבתי הקולנוע בחודשים הקרובים: "Damascus Cover" לצד ג'ון הארט וג'ונתן רייס מאייס, "children of the fall" עם מייקל איירונטיד, "way out". בימים אלה מצלם את הסרט "פיניטו לקומדיה" עם אסי דיין (קטעי קולנוע של אסי דיין שמעולם לא הוקרנו). זוכה פרס "אופיר" לשחקן הטוב ביותר על תפקיד מנחם בסרט "ההסדר". זוכה פרס "מסך הזהב" שלוש פעמים ברציפות על תפקידו כעידו המ"פ בסדרה "טירונות". נשוי ואב לשלושה ילדים. אקי מקדיש את ההצגה לסבו המנוח, השחקן יעקב בן ארויה, שפתח לו את השערים לעולמו הקסום של "השחקן".

ריקי בליך (לוריין)

בוגרת בית הספר למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2002. בין תפקידיה: בת. הבימה: "האב" (ברטה), "הנאהבים והנעימים" (אסתרל), "תשמ'ד" (עלמה), "החגיגה" (מטה), "חתונה מושלמת", "משוגעת" (טומי), "דור שלישי", "ארוחה עם אידויט" (מרלן), "מונוגומיה (מיה), "הדה גאבלר" (תיאה), "החייל האמיץ שווייק" (קאטי/אשה הונגריה), "חיזור גורלי" (בת' גאלאגר), "עשר דקות מהבית" (אם שכולה), "מה עושים עם ג'ני" (שרלוט). בת. הרצליה: "נשות פיקאסו" (מארי-תרז). בצוותא: "סוג'וד" (ריקי), "בא-לגן". בת. הקיבוץ: "אני כריסטיאן פ". בת. חיפה: "תופרים" (אבי). בת. תמונע: "קשר דם" (נערה), "חיי נישואים" (לוטי), "קאסדה". בקולנוע ובטלוויזיה: "עץ הדומים תפוס", "דמיונות", "הבן שלי", "בכורה", "אסתי המכוערת", "אפיפודול", "קצרים", "לא הבטחתי לך", "אחת אפס אפס", "תפרים", "ריח פועלים", "יתיקון", "להתבגר" (ערוץ 10). זוכת פרס "מסך הזהב" ופרס האקדמיה לטלוויזיה על תפקיד אסתי בן דוד בסדרה "אסתי המכוערת".

נתי רביץ (אד)

בוגר "בית צבי", 1993. בין תפקידיו: בת. הבימה: "נב החתול שלך מת" (ויטו אנטונוסי), "קרוב יותר" (דן), "תעלולי סקפן" (סילבסטר), "מותו של סוכן" (הוארד), "חתונה מושלמת" (טום), "החותנת" (יוגב), "39 המדרגות" (ריצ'רד הנאיי), "אוגוסט מחוז אוסייג" (צ'רלס הקטן), "לרקוד ולעוף" (יוסי פלדמן), "סיגל" (עמי), "החולה ההודי" (אבשלום), "קוויאר ועדשים", "ארוחה עם אידויט" (פייר ברושאן), "החייל האמיץ שווייק" (סרן לוקאש), "פאניקה" (רוג'ר), "עשר דקות מהבית" (רב היעצים), "פליישר" (קורצמן). בת. בית ליסין: "ריקוד בשישה שיעורים" (מייקל מונטי), "פילומנה" (ריקרדו דומניקו), "כחול בווער" (צ'ארלי), "ערפל" (אילן ברקוביץ). בת. באר שבע: "פילדלפיה אני בא". בת. הספריה: "טעות ברצח", "לשבור את הצופן". בתיאטרון הפרטי: "שיער", "בת הים הקטנה", "תיבת נח", "חיכיתי רק לך", "אחים חסרי מנוח". בטלוויזיה: "זהב של שוטים" (צורי), "שערורייה" (שלל דמויות), "כסף קטלני" (שאלו איזמן), "אנס הבושם" (אלכס), "הלילה ה-12" (ערוץ הילדים), "לחיי האהבה" (יונתן קדמי), "בנות בראון" (רון הראל), "סיפורים אורבניים", "מילואים" (ג'רי), "מיכאלה" (גיא), "כוונות טובות" (יוני), "האמת העירומה" (נדב), "נשות הטייסים" (זהר), "זנזורי" (אשר בוכריס), "אדמה" (אבישי), "בני ערובה" (אביב פלד). בקולנוע: "פעמיים בוסקילה" (אודי), "כבשים" (מייקל), "הפטרול האחרון", "שישה מיליון רסיסים" (ד"ר רון), "מתנה משמיים" (גורמי), "סוף העולם שמאלה" (המורה אסף), "מלח הארץ" (כרמי), "קמטים חדשים" (דוד), "אביבה אהובתי" (אריה), "עידן אחר" (עידן), "הבוגד הקטן" (פרופי), "מקום בטוח" (יואל), "הזמן שנשאר", "דייד וקאמאל". זוכה פרס השחקן הטוב ביותר במשאל "מסך הזהב" (פנאי פלוס) בשנים 1996 - 1997.

עומר דרור (אלאן)

יליד ארצות הברית. למד במגמת תיאטרון בתיכון. שירת בתיאטרון צה"ל. בין תפקידיו: בת. הפרטי: "היי-סקול פסטיבל" 2, "נמו בספארי", "לוקחים את הזמן", "גאליס" - המופע. בטלוויזיה: "אליפים", "גאליס" (הוט), הסרט "מקובלות" (הטלוויזיה החינוכית), "מועדון החנונים" (ערוץ זום), תכנית הקיץ "הבנים והבנות" (ערוץ הילדים). בקולנוע: "כמעט מפורסמת". בשנת 2013 נבחר לפרזנטור של חברת האופנה "קסטרו" ומאז מוביל את הקמפינים של החברה לצד השתתפות בתצוגות אופנה. בשנה האחרונה לוחק לתפקיד מייק ברנט בסרט בינלאומי על חייו של הזמר, בבימוי איתן פוקס. בימים אלה מצטלם כשחקן בסדרה "אנחנו במפה" (HOT).

מיקי קם (גב' ויינברג)

בוגרת להקת הנח"ל. עם שחרורה השתתפה ברביעיית הבנות של "מועדון התיאטרון". בין תפקידיה: בת. הבימה: "מלך מרוקאי", "תל אביב הקטנה", "הלילה השנים עשר", "בית מלאכה", "מעגל הגיר הקווקזי", "קברט" (סאלי בולס), "עלובי החיים" (גב' טנארידיה). בת. חיפה: "בנות עובדות", "משפחת ישראל", "המחזמר "בילי שוורץ" (זוכת פרס התיאטרון לתפקיד המשנה הטוב ביותר). בת. הקאמרי: "יומן חוף בריטון", "עקר בית", "כנר על הגג" (גולדה), "קברט" (גברת שניידר). בת. ירושלים: "מיס ישראל". בת. באר שבע: "הזכייה הגדולה", "אדונן של שתי משרתות". בת. החאן: "מיס ישראל". מופעי יחיד: "מיקי קם ועכשיו", "מיקי קם - רגל פה רגל שם". בקולנוע: "גבעת חלפון אינה עונה", "סרט וארוחת בוקר", "בלוז לחופש הגדול", "לילסדה", "גיבורים קטנים". בטלוויזיה: "עד החתונה", "בובות", "בנות הזהב" (רותי ברימייק). בסדרות הטלוויזיה לילדים: "רוחב סומסום", "סיפורי גן חיות", "מסיבת גן" ו"השמינייה". בשנת 2013 הוציאה קם אלבום שירים ראשון בשם "זמן הוא נצח" בהפקתו המוזיקלית של בעלה, יהודה עדר. בימים אלה מעלה את מופע הבידור "מיקי.COM".

איתמר כרמלי (דיויד)

בוגר קמפוס אריסון לאמנויות תל אביב והתיכון לאמנויות ע"ש תלמה ילין. זוכה מלגות קרן התרבות אמריקה-ישראל. בתיאטרון בית ליסין: "אמא שלו", בפסטיבל "פותרים במה": "פעימה חסרה". בית הספר למשחק ענת ברזילי: "מעגל הגיר הקווקזי". בטלוויזיה: "השועלים", "החממה", "השמינייה", "צפוף", "גב האומה", ובסרט "השפסעלך". כמו כן, מופיע כפסנתרן בקונצרטים ובפסטיבלים בארץ ובעולם ולמד ניצוח מטעם המרכז למוסיקה ירושלים.

גיל סרי (דיויד)

בוגר מגמת תיאטרון תיכון עירוני א' לאמנויות תל אביב. משרת כשחקן ובמאי בתיאטרון צה"ל. מחזאי "נא לבוא בחולצה לבנה" פסטיבל תיאטרון קצר 2016, צוותא. מחזאי ובמאי "לולו מונלייט" - הציג בתיאטרון חיפה, תיאטרון החאן ותיאטרון תמונע. יוצר המופע "פילטר: 18" - תיאטרון הבית.

רבקה מיכאלי (גב' ויינברג)

מנחת טלוויזיה, שחקנית, זמרת, קומיקאית, מדבבת ושדרנית רדיו ישראלית. בשנת 1974 החלה להופיע בתוכנית הטלוויזיה הסאטירית "ניקוי ראש", לצד דובי גל, טוביה צפיר, ספי ריבלין ובדרנים נוספים. במהלך שנות שמונים ותחילת התשעים, הנחתה מיכאלי את התוכניות "סיבה למסיבה" ו"סופשבוע" של הערוץ הראשון. בין תפקידיה בתיאטרון לאורך השנים: "ילדות קשה", נישואין נוסח גירושין, "אדם הוא אדם", "לבלוב האהבה", "זוג משמיים", "הדוד מקייפטאון", "אולפן למתחילים", "מכתבי אהבה", "המקרה המוזר", "נתניה", "אישה בעל בית", "הפושעים החדשים", "אורזי המזוודות", "בזעיר אנפין". העלתה את הצגות היחיד "שעות נוספות" ו"בת 26 פעם שניה". בקולנוע: "חסד מופלא" (עמוס גוטמן), "קדוש" (עמוס גיתאי), "זמזום", "חיים זה חיים" ו"מוכרחים להיות שמח" (על תפקידה בסרט זכתה בפרס "אופיר" לשחקנית המשנה). בטלוויזיה: "זהו זה!" (גב' תשובה בפינת המדע "אבן גולה מעל ליבני", "בנות בראון", "שבתות וחגים", "החיים זה לא הכל", "סיפורים לנימי", "בנות הזהב", "איפה אתה חי", "אלישע". לאחרונה הנחתה ארבע תכניות ספיישל של "סיבה למסיבה". זוכת "פרס אופיר", "פרס האקדמיה הישראלית לטלוויזיה", "פרס מסך הזהב". יקירת העיר תל אביב-יפו לשנת 2014.

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש
סגן יו"ר: בן עמי עינב
 אסתי אפלבוים פולני, אמנון דיק, יוסי שחק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מ"מ מנהל אמנותי:** משה קפטן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק
מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן
מנהלת מחלקת אמנותית ומלחמה: רות טון-מנדלסון

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אשרית טרבלסי,
 דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סיגל,
 נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר,
 דקלה פרבר, דבורי ריס, עדו שנון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
מנהל ייצור: איתן סיביליה
עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה
מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בילתי, טל
 זוהר, יצחק חיים, נקי לוי, דהר מנדלסון, גיא פיילר,
 יוסי דבח, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי,
 יוסף שרייבר, סלימאן שתאת

נגר: רוני סלם

מחלקת תאורה: יורק ארוושה, ליעוז זגין, דימיטרי
 חייט, ראובן יצחק, דימיטרי ירשקין, ליאור לוין, רונן
 צור, יוסי רוח, חזי שלמה
עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממייה
מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: ליאונד פרל

תפעול קול: לאון פרל, אוהד רוסנו, אסאה דולגוב,
 מוח דוידאן, שי זור, דני זודקוביץ, דפנה ביאליטסקו,
 יהונדב גילת, גדי יער, רומן סורקין, טליק אדיר

מנהלת מחלקת ייצור אבזרים:

טלי זליגמן-שטוקמנר
מחלקת אבזרים: יוטלי רוזנפס
מעצבת ומנהלת מחלקת פיאנות: אסנת שגיא
פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר,
 עינב וינשטיין-קרן, נדיה סמורגון, קוסטי צ'באנה

מנהלת מתפרה: ילנה קלרין

תפירה: ואדים לוין, לודמילה קוזלוב
מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות: אפרת כהן
מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:

אינה אבנוסטיבייס, עופרה אדרי, נועה אתגר,
 בר בן אהרון, אלה בקר, נועה בקר,
 מיירי ברכה, מרימנה גרשמן, נועה דותן,
 אאידה ויינר, אורטל כהן, רונית מאק, גטה מילר,
 אביטל פלג, אברהם פפ, רחל צמח,
 אלכס קוכמן, מיכל הואף, לינה שניר

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל
 א' 10:00-12:00, ג' 10:00-14:00, ה' 10:00-18:00
 טלפון: 03-5266720
 מייל: archive@habima.org.il

תרגום בהצגות: תטא שיריתו תרגום לתיאטרון

מנהל במה: דרור מנדלסון | **סגן מנהל במה:** בני קוגן
תפעול תאורה: איתן ממייה, רונן צור | **תפעול סאונד:** עידן שושני
תפעול תלבושות: רחלי בן שמעון/נטלי לוגסי
תפעול אביזרים: מיכל רואף/סילבי קלקשטיין
תפעול פיאנות: עינב וינשטיין-קרן/מירב בן-נתן/נטלי סוקולוב

להצגה
"סיפור אהבה
בשלושה פרקים"

האחיות לוז

שלישייה קולית שפיתחה סגנון שירה ייחודי השואב השראה מהג'אז המסורתי של ראשית שנות ה-30 ואף משורשיו המוקדמים יותר. ההרכב הוקם ב-2013 ע"י שירה ז' כרמל ויפעת זיו, המשמשות גם כמנהלות מוזיקליות, מעבדות וכותבות. מופיעות ברחבי הארץ והעולם, בין השאר בפסטיבל הג'אז של מרסיי (צרפת), פסטיבל הג'אז של נירחבי (קניה), פסטיבל ג'אז בים האדום (אילת), פסטיבל הג'אז של תל-אביב ועוד. שיתפו פעולה כשלישייה קולית עם כמה מטובי המוזיקאים בישראל, ביניהם שלמה גרוניך, יוני רכטר, שלומי שבן, שי צברי, תזמורת המהפכה ולהקת מארש דונדורמה.

שירה ז' כרמל - ילידת 1981, גדלה בירושלים. זמרת ומלחינה.

למדה תיאטרון, מחול ואמנות דיגיטלית. בוגרת האקדמיה למוסיקה בירושלים בחוג הרב-תחומי. הובילה, הלחינה ושרה ב-"רביעיית שירה ז' כרמל", "הטעכניקאליטיז", ו"שירה ז' כרמל והבראסרי", והוציאה 8 אלבומים בהוצאה עצמית. שירה אוצרת ומפיקה ערבים ואירועים מוזיקליים שונים, בין השאר עבור פסטיבל פרפורמנס 0:2 ופסטיבל הפיוט בת"א. בין השנים 2012-2014 הגישה בגלי צה"ל את התכנית "ציפור לילה עפות רחוק".

יפעת זיו - ילידת 1987, ירושלים, זמרת מלחינה ומעבדת.

בוגרת תואר ראשון בהלחנה רב-תחומית מהאקדמיה למוסיקה בירושלים. לצד פעילותה בהרכב "האחיות לוז" חברה יפעת גם באנסמבל הפרפורמנס הקולי "אברא". במקביל, פעילה כמעבדת וכמתזמרת להרכבים שונים (אנסמבל מיתר, מקהלת בת-קול, התזמורת הסימפונית חיפה, תזמורת המהפכה ועוד). יצרה מוסיקה להצגה "הקוראז' של אמא" בתיאטרון תמונע 2013-14.

ענת מושקובסקי - ילידת 1991, חולון, זמרת ומנגנת בקלרינט

ופסנתר. שרתה בלהקת חיל חינוך ובעלת תואר ראשון בגיאופיזיקה מאוניברסיטת תל אביב. מאז 2010 מופיעה עם המלחינה נורית הירש במופע אנסמבל המוקדש ליצירתה מכל הזמנים. הצטרפה ל"אחיות לוז" ב-2016. במקביל, משתפת פעולה עם המפיק החיפאי שוזין בפרויקטים שונים ואף עובדת אתו בימים אלה על אלבום בכורה.

יפעת זיו

ענת מושקובסקי

שירה ז' כרמל

עלובי החיים

על פי הרומן של ויקטור הוגו | מאת אלן בובליל וקלוד מישל שנברג
בימוי: משה קפטן

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרוייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף - המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש - טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרון אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה
חיימוביץ רנית, לנדאו ליאורה, רביד נאווה
רוזנברג ריקי - גזברית כבוד
יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

פישמן טובה ואליעזר פלדמן איה וזאב פחפר אתי וגד פרייס נורית קונדה אפרים וציפי קריב נילי רב חן רפי רב-הון יעל רביד נאווה ואברהם רביץ אורלי רהב רני והילה רובין ציפי ופנחס רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר רוזנברג ריקי ריס איטה רפפורט עירית שוסטר דליה שטראוס בן דהור רעיה שליסל ציפי שפיגלר רותי שקד שושנה וישעיהו שקד חיה רות לבהר שרון	ים שחור נעמי ומנחם ירון צילה כהן אלי ואיילה כהן פניו ופנינית כהן עדה כרמל שוש ליאון אמנון ומלכה לבנטל חיייה לוי גיטה ליבאי דוד לנדאו ליאורה ואלי לנדסברג דיתי ואלכס לסט רותי וגבי מטלון מוריאל וענת מימון מרים מיתר עפרה ואלי אפשטיין מלמד אלדד ודליה מנדלוביץ ניר נתנאל יעני יעוזי סגול טובה וסמי סטיבה אורה ואיתן סמית רלי סדן שמחה עומר טל עופר רותי פדרמן ליאורה ומיכאל	בר שלמה ברק אהרון ואליקה ברטפלד אסי גבריאל עדנה עו"ד גולדנברג אורה גור אלן גיר מיכה ושרה גלר אתי ואהוד גרינשטיין עדנה גרנות נעמי ויוסי דנקנר אורלי ונוחי הורביץ דליה הירש תמי הראל אביקם ואורה המבורגר יאיר ואילנה וילנר חגית זמיר רינה ויצחק זרניצקי אורה ויוסי זיידנברג אמנון חיימוביץ רנית חכמי קנפער ניצה חכמי יוסף דוד חנן אריה ופסיה טייק עירוונה טייק יהודית ודר' הנרי טל גרדען	אבידן בריר ברויה ודר' אברהם בריר אדלר רנית וראובן אהובי יגאל אור תיאודור אייל אורקה אחיטוב אורינבוסקי ארזה אפרת צבי וזורה אונגר יעל ורמי איזקסון אירית אילין שרה אלאלוף שרה אלאלוף אילנה וג'קי אלחנני איטה אלקון עידית אלרואי חנית שלמה אליהו אקרשטיין סטפני וג'ורא ארליך גל ומישל ארליך מירה וג'ורא ארקין דוריס ומורי בארינבוים צביקה ונטלי בלומנטל נעמי בנק לאומי בנק הפועלים בהר יוסי ועירית בר ריבה וצבי
---	--	---	---

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

רפרטואר הבימה

סיפור אהבה בשלושה פרקים
מאת הארווי פייורסטין
בימוי: נתן דטנר

ורסאצ'ה שם זמני
מאת מיכל אהרונים
בימוי: אלון טיראן

בעלה של אשתי
מאת מירון גאברן
בימוי: רועי שגב

אין סוף
מאת ניק פיין
בימוי: מירי לור

LOVE LOVE LOVE
מאת מייק ברטלט
בימוי: משה קפטן

הצמה של אבא
מאת אמנון לוי ורמי דבון
בימוי: רוני פינקוביץ'

לבד בברלין
עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
מאת שחר פנקס | בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט
עפ"י ש"י עגנון
מאת שחר פנקס | בימוי: שיר גולדברג

קוריולונוס
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

פליישר
מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

אשה בורחת מבשורה
עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובבימויו

מה עושים עם ג'ני?
מאת ד.ר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

בקרוב

שלוש אחיות
מאת צ'כוב
עיבוד ובימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

הסיפור של נינה
מאת קרן כהן ישראלי
בימוי: דנה דבורין
תיאטרון חברתי "פלטפורמא"

1984
מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

שייקספיר מאוהב
מאת מארק נורמן ותום סטופרד
עיבוד לבמה: לי הול
בימוי: משה קפטן

תמונתו של דוריאן גריי
עפ"י אוסקר ויילד
עיבוד ובימוי יחזקאל לזרוב

פרידה
יצירה לתיאטרון מחול
בימוי: אביחי חכם

ההצלחות הממשיכות

אוויתה המחזמר
מאת טים רייס ואנדרו לוייד וובר
בימוי: משה קפטן

משפחה עליזה
מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

הבן הטוב
מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

הקמזון
מאת מולייר
בימוי: אילן רונן

פתאום הגיע סתיו
מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו
מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוטנן ספרדי
מאת יצחק נבון | בימוי: צדי צרפתי

אחוזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

052-4900620 Nimrod

צוות אחוזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:
1-800-33-33-70

אחוזת פולג, קיבוץ תל יצחק

אחוזת רובינשטיין
רשת חידור המסגרת הפרטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il